

4 Kerzen

4 СВІЧКИ

Vier Kerzen brannten am Adventskranz. Es war ganz still. So still, dass man hörte, wie die Kerzen zu reden begannen. Die erste Kerze seufzte und sagte: "Ich heiße Frieden. Mein Licht leuchtet, aber die Menschen halten keinen Frieden, sie wollen mich nicht." Ihr Licht wurde immer kleiner und verlosch schließlich ganz. Die zweite Kerze flackerte und sagte: "Ich heiße Glauben. Aber ich bin überflüssig. Die Menschen wollen von Gott nichts wissen. Es hat keinen Sinn mehr, dass ich brenne." Ein Luftzug wehte durch den Raum und die zweite Kerze war aus. Leise und sehr traurig meldete sich nun die dritte Kerze zu Wort. "Ich heiße Liebe. Ich habe keine Kraft mehr zu brennen. Die Menschen stellen mich an die Seite. Sie sehen nur sich selbst und nicht die anderen, die sie lieb haben sollen."

Mit einem letzten Aufflackern war auch dieses Licht ausgelöscht. Da kam ein Kind in das Zimmer. Es schaute die Kerzen an und sagte: "Aber, aber; ihr sollt doch brennen und nicht aus sein!" Und fast fing es an zu weinen. Da meldete sich auch die vierte Kerze zu Wort. Sie sagte: "Habt keine Angst! Solange ich brenne, können wir auch die anderen Kerzen wieder anzünden. Ich heiße Hoffnung." Mit einem Streichholz nahm das Kind Licht von dieser Kerze und zündete die anderen Lichter wieder an.

Elsbeth Bihler, Die vier Kerzen, aus: Kommt und seht. (c) Lahn Verlag, Limburg, 8. Aufl. 1997.

4 Kerzen

4 СВІЧКИ

На Різдвяному вінку горіли чотири свічки. Було дуже тихо. Настільки тихо, що було чути, як свічки почали розмовляти. Перша свічка зітхнула і сказала: "Моє ім'я - мир. Моє світло світить, але люди не дотримуються миру, вони не хочуть мене". Її світло ставало все меншим і меншим і, нарешті, згасло зовсім. Друга свічка замерехтіла і сказала: "Мене звать Віра. Але я зайва. Люди не хочуть знати про Бога. Мені немає сенсу більше горіти". По кімнаті подув вітерець, і друга свічка згасла. Тихо і дуже сумно заговорила третя свічка. "Мене звать любов. Я не маю більше сил горіти. Люди відсунули мене в сторону. Вони бачать тільки себе, а не тих, кого мали б любити". І з останнім спалахом і цей вогник згас.

Потім до кімнати зайшла дитина. Вона подивилася на свічки і сказала: "Але, але, ви ж повинні горіти, а не гаснути!". І ледь не почала плакати. Потім заговорила четверта свічка. Там було написано: "Не бійтеся! Поки я буду горіти, ми можемо запалити інші свічки. Мене звать Надія". За допомогою сірника дитина брала вогонь від цієї свічки і запалювала інші вогники.

Ельсбет Білер, Чотири свічки, з: ось, Прийди і подивись. (с) Lahn Verlag, Лімбург, 8-е видання 1997 року.

